

jočimi očmi, kakor je premerila vselej žensko, kadar jo je srečala na ulici.

Nikoli ni razmišljala o sebi, ne o svoji lepoti. Živela je v zavesti, da jo ima rad mož tako, kakršna je. Ko se pogledala v zrcalu in se je primerjala s sliko lepih žensk, ki jih je sovražila, si je priznala, da jih ne dosega.

Poteze njenega obraza so bile nalahno, a jasno načrtane. Okrog ust je ležal trpek usmev, da se je smilila sama sebi. Ženske, ki izvablajo moške, so drugačne. Nekaj mladostnega, privlačnega, svetskega imajo na sebi.

Prvič je vzela lepoticje v roke. Za malenkost se je spremenila. Bila je skoraj zadovoljna sama s seboj. Oblekla se je in šla na promenado. Ko se je pomešala med mlade ženske in postopajoče moške, jo je obšel gnus. Zaničevala se je za hip. Nato je izvzela sebe in je zaničevala vse druge. Nato pa ji je bilo že vseeno...

Naenkrat je začula smeh za seboj. Ozrla se je in ošvignila s pogledom tri moške. Drzno so jo zrli. Pošepnili so. Nato so se spustili v divji krohot.

Postala je. Kri ji je planila v obraz. Zašla je iz vloge, katero je hotela igrati, nevedé, da je zasmeh grenko breme tega poklica.

»Fej!« je dejala, da je krohot utihnil. »Fej!« je dejala še enkrat in solze so ji stopile v oči.

Kako je dospela domov, se skoraj ni spominjala. Omotično se je vrgla na stol. V duši pa se je dvigalo nekaj silnega. Sovražila je vse. Nizkotno se ji je zdelo vse, kar jo je obdajalo. Opljuvala bi bila življenje, razdejala ga z rokami, poteptala z nogu kot modrasa. In vendar je bila brez moči.

Čutila je trudnost, podobno pijanosti. Vrgla se je na posteljo in zaspala.

Ko se je prebudila, je videla, da je pozna noč in da mož spi.

Kdaj se je vrnil? Kod je hodil? Bliskovito so delovale njene misli, se združevale in se zopet lomile. Nobene, niti najgorostasnejše ni popolnoma odbila, vsako je pridržala.

Po polurni muki je spreletelo njen obraz. Počasi se je mož prebudil iz globokega spanja. Ko je odprl oči, je videl preseče oči svoje žene in začutil objemajoče roke.

V takih hipih človek pozabi vse. Na vso žalost in na ves gnus. Vera je jecljala: »Saj te ljubim, saj ne bom več taka...«

In res je bila gospa Vera tega zbližanja najbolj radostna. (Dalje.)

TRIKRAT MOJ ŽERJAV.

IVAN PREGELJ.

Letos, petindvajsetega sušca sem videl žerjava. Bil je prvi, ki sem ga videl živega. Zato je prvič moj...

Nekje na samotnemrodu v Kokri pod Miljami je sameval, utrujen in izgubljen, ko sem šel visoko za krajem navzgor in ga splašil. Vzletel je in se gnil nad gozdom v velikem krogu in iskal, kam bi sedel. Komaj je našel in se spustil daleč smreki v vrh. Nisem verjel, da me še vidi, a sem zamahnil z roko. Videl je, vzplaval v drugo, iskal trudneje in dalj. Bliže ni mogel in vstran ni znal. Ko je sedel, sem zopet plašil. Videl je, krožil, iskal. Bliže ni mogel, vstran ni znal. Ubogi ptič! Kakor da sem sam iskal. Kamor zletiš, povsod v tujem, v ljudeh in psih. Le v svojem nikjer! V samoti nikjer! V svoji svobodi nikjer! V svoji prirodi nikjer! Ubogi ptič! Zato je drugič moj...

Pa še v tretje je moj.

Robinzonovo srečo bi še prebolel. Tega sivega žerjava ne bom pozabil do smrti...

»Kamor zletiš, povsod v tujem, v ljudeh in psih. Le v svoji svobodi nikjer. Bliže ne moreš, vstran ne znaš...«

BOLNIK.

TINE DEBELJAK.

Nizek strop
in stene od vseh štirih strani
vanj tišče.

V glavi se mu vrti
od svetih podob,
ki v kotu vise:

od svetega Valentina
za telesno muko,
Jezusa, Marije, svetega Jožefa,
od svete Barbare
s prošnjo,
s staro roko zapisano:
Daj nam srečno zadnjo uro! —